

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **I. H.**, zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 9. 2016, č. j. 10 A 22/2016 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Celního úřadu pro Jihočeský kraj (dále „celní úřad“) ze dne 16. 9. 2015, č. j. 37542-7/2015-520000-12, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, kterého se měla dopustit tím, že porušila povinnost uvedenou v § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, neboť při zastavení a kontrole hlídkou celního úřadu dne 26. 1. 2015 bylo zjištěno, že řídila osobní automobil na zpoplatněné pozemní komunikaci D3, aniž by uhradila časový poplatek a nalepila určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku na viditelném místě vozidla, jak požaduje § 2 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem. Za spáchání tohoto přestupku jí celní úřad uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 12. 2015, č. j. 58075-3/2015-900000-304.2 (dále „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí celního úřadu.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. V žalobě tvrdila, že díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku nalepila na zadní sklo a že totéž jasně sdělila i kontrolujícím celníkům, což se ovšem neodrazilo v protokolu sepsaném při kontrole vozidla. Na fotografiích obsažených ve spise bylo navíc zobrazeno toliko stojící vozidlo v odstavném pruhu dálnice, z čehož ale nelze dovozovat, že vozidlo po silnici jelo a že jej řídila žalobkyně.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. K tvrzení žalobkyně, že příslušníci Celní správy ČR ignorovali její tvrzení o umístění kupónu na zadním skle vozidla, krajský soud uvedl, že takový postup celníků by byl nelogický vzhledem k tomu, že neumístění kupónu v souladu s výše citovanou vyhláškou, která ukládá povinnost nalepit kupón na vnitřní straně skla předního okna, by samo o sobě zakládalo skutkovou podstatu přestupku dle § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Žalobkyně na podporu svých tvrzení nepředložila žádné důkazy, navíc se při kontrole neprokázala ani kontrolním kupónem, který by prokazoval zakoupení dálniční známky. Žalobkyně též bez námitek podepsala protokol, v němž jsou výše citované skutečnosti uvedeny, takže fotografie pořízené celníky nebyly jedinými důkazy provedenými za účelem zjištění skutkového stavu. Krajský soud neakceptoval ani tvrzení žalobkyně, že tak učinila pouze z toho důvodu, aby nemusela složit kauci. Mohla totiž do protokolu uvést, že jej podepisuje pouze proto, aby nemusela složit kauci, což neučinila. Dokazování provedené během správního řízení bylo tedy dostatečné a o zjištěných skutečnostech nevznikly ve správním řízení jakékoliv pochybnosti. Proto také krajský soud zamítl návrh na doplnění dokazování výsledkem jejího spolujezdce jako svědka. Za nevěrohodné pak označil její tvrzení, že vozidlo řídil právě její spolujezdec, který v odstavném pruhu zastavil z důvodu defektu pneumatiky, a že ona usedla na místo řidiče až na tomto místě, takže jej sama nestihla před příjezdem hlídky začít řídit. Z protokolu, který žalobkyně podepsala, však jasně vyplývá, že vozidlo hlídka „zastavila“. Navíc i odstavný pruh je součástí komunikace, takže i stání na něm by zakládalo užití vozidla na zpoplatněné komunikaci.

III.

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka rekapitulovala svá tvrzení v žalobě a jejím doplnění, v nichž vysvětlovala, proč pokládá skutkový stav za nedostatečně zjištěný. Trvala na tom, že fotodokumentace celní správy nevyvrací její žalobní tvrzení, že měla vylepenou dálniční známku na zadním skle motorového vozidla, a nelze z ní spolehlivě dovodit místo skutku a čas skutku tedy to, že se měla v konkrétním čase dopustit protiprávního jednání na dálnici D3, navíc v úseku, který má být zpoplatněn. Na fotodokumentaci nejsou krajinné

pokračování

markanty, ze kterých by bylo možné dovodit, že mělo dojít k přestupku na zpoplatněném úseku dálnice D3, a celníci nevyfotili na místě kilometrovník.

[7] Trvala na tom, že protokol celní správy sepsaný na místě je podle obsahu úředním záznamem. Nejedná se o protokol ve smyslu správního řádu, navíc nesplňuje náležitosti trestního řádu už jenom proto, že podle jeho znění nebyla stěžovatelka poučena o svých procesních právech a povinnostech a nepodává se z něj, kde byl pořízen, jelikož jako místo sepsání je uvedeno pouze D3, což nestačí. Tzv. protokol je sice podepsán stěžovatelkou, podpis stěžovatelky ale neznamená, že s údaji v protokole souhlasí, ale pouze tolik, že převzala stejnopis protokolu. Stěžovatelka nesouhlasila s tím, že by celníci, kteří ji kontrolovali, měli status správního orgánu a rozhodně ve věci nevystupovali jako oprávněné úřední osoby ve smyslu správního řádu. Obdobně údaj v protokole, že pokuta není na místě uhrazena z důvodu pojištění, není napsána v tzv. protokolu vlastní rukou stěžovatelky, nýbrž členem hlídky celní správy. Stěžovatelka připomněla, že byla z kontroly celní správy na dálnici značně stresována, celá věc byla pro ni nová, a proto se na místě kontroly nijak nebránila jakémukoliv jednání celní správy a vykonala vše, co po ní bylo žádáno, aby se mohla rychle vrátit domů a z celé situace se uklidnit. Krajský soud tedy pro své rozhodnutí jako důkaz v podstatě užil listinu, kterou si celníci sami sepsali na místě přestupku. Stěžovatelka nepotvrdila vlastním podpisem správnost protokolu, ale pouze to, že ho převzala a byla seznámena s jeho obsahem. Stěžovatelka nemá povinnost popírat protokol sepsaný celníky na místě a nečinila tak, neboť měla z celníků na zcela opuštěném místě na silniční komunikaci strach a snažila se konfliktu s celní správou jako ozbrojeným bezpečnostním sborem vyhnout. Byla zastavena na silniční komunikaci celní správou zcela překvapivě a skutečně neregistrovala a ani si před zastavením vozidla nepoznamenala, na kterém kilometru má být zastavována. Je logické, že neměla a ani nemohla mít představu, kde byla celníky zastavena, tedy zda to bylo na zpoplatněném úseku.

[8] Stěžovatelka vytýkala krajskému soudu, že jí v průběhu jednání nedal najevo, jak krajský soud na protokol celní správy sepsaný na místě nahlíží, a nedal jí prostor se k tomuto právnímu názoru před rozsudkem vyjádřit. Krajský soud podle ní zcela překvapivě v rozsudku uvedl, že písemnost celní správy sepsaná na místě má být protokolem, a stěžovatelce nezbyvá než se s touto argumentací vypořádat až v kasační stížnosti, ačkoliv jí měl být dán prostor již v řízení před krajským soudem. Podle stěžovatelky tak krajský soud porušil „*zásadu předvídatelnosti soudního rozhodnutí*“, která je nedílnou součástí práva na spravedlivý proces, přičemž toto pochybení krajského soudu mělo vliv na zákonnost rozsudku, neboť pokud by jí byla dána šance se k právnímu náhledu na věc krajského soudu vyjádřit, mohl by být rozsudek krajského soudu pro ni příznivější.

[9] Stěžovatelka také brojila proti nevyslechnutí svého spolujezdce. Nelze odmítnout provedení tohoto výsledku jen proto, že svědka krajský soud jmenovitě nezná a není o něm ve správním spise bližší údaj. Krajský soud se nevypořádal ani se stěžovatelčím návrhem na svědeckou výpověď kontrolujících příslušníků celní správy, ačkoliv takto mohl zjistit, kde a kdy mělo dojít k údajnému přestupku.

[10] Konečně stěžovatelka namítala porušení zásady „žádný trest bez zákona“, neboť krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda výrok, případně odůvodnění

odsuzujícího rozhodnutí musí uvádět ustanovení, podle kterého je příslušná část pozemní komunikace zpoplatněna, a zda je povinností soudu takové rozhodnutí správního orgánu zrušit, i když byla tato námitka uplatněna po uplynutí procesní lhůty, konkrétně na začátku soudního jednání. Stěžovatelka tuto námitku nově vznesla na začátku jednání před krajským soudem, protože až od právního zástupce při sepisu žaloby se dozvěděla, že příloha 2 k vyhlášce č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, stanoví, který úsek pozemní komunikace D3 je zpoplatněn.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a žalovanému uložil povinnost uhradit náklady řízení.

IV.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s názorem krajského soudu. Nesouhlasil s argumenty uvedenými v kasační stížnosti a setrval na svém vyjádření k žalobě. Žalovanému nebylo zřejmé, proč by listina, jejíž obsah tvoří kontrolní zjištění sepsané celníky, kteří byli oprávněni ke kontrole, nemohla být ve smyslu § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, využita jako důkazní prostředek i v daném řízení o přestupku. Trval na tom, že tato listina obsahující kontrolní zjištění ve spojení s pořízenou fotodokumentací tvoří ucelený rámec důkazů svědčící o skutkovém stavu, o němž mu nevznikly žádné pochybnosti. Překážkou pro užití protokolu coby důkazního prostředku přitom nemůže být skutečnost, že jej sepisovali samotní celníci, neboť právě oni jsou oprávněni ke kontrole dodržování povinností na úseku časového zpoplatnění. Tvrzení o tom, že o obsahu protokolu nemohla stěžovatelka s celníky vyjednávat, neboť by jí celníci v úpravě protokolu nevyhověli, je jen ničím nepodloženou spekulací.

[13] Argumentace krajského soudu ve vztahu k povaze protokolu o důvodném podezření z porušení právních předpisů, kterou stěžovatelka napadá, je podle žalovaného vypořádáním žalobní námitky, se kterým krajský soud nebyl povinen stěžovatelku dopředu seznamovat.

[14] Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelka v kasační stížnosti polemizovala se závěry obsaženými v rozsudku krajského soudu. K těmto námitkám Nejvyšší správní soud předesílá, že se se závěry krajského soudu plně ztotožňuje, neboť mají oporu v právní úpravě a správním spisu. Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by napadený rozsudek trpěl nepřezkoumatelností či jinou vadou, pro kterou by bylo nutno jej zrušit. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné,

pokračování

z jakých důvodů má právní názor vyslovený v rozhodnutích správních orgánů za správný a naopak, z jakých důvodů shledal nedůvodnými žalobní námitky stěžovatelky.

[16] Stěžovatelka nejprve opakovala, že fotodokumentace celní správy nevyvrací její žalobní tvrzení, že měla vylepenou dálniční známku na zadním skle motorového vozidla, a nelze z ní spolehlivě dovodit místo skutku a čas skutku tedy to, že se měla dopustit protiprávního jednání na dálnici D3. K tomu je třeba nejprve připomenout, že povinnost uhradit časový poplatek a vylepit kupón prokazující jeho úhradu vyplývá přímo ze zákona o pozemních komunikacích. Dle jeho § 21e odst. 1 písm. a) je řidič vozidla v systému časového zpoplatnění povinen uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle. Dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek. Dle § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nepřilepí prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku v odpovídající hodnotě celou plochou na viditelném místě ve vozidle. Z § 2 odst. 4 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, pak plyne, že *„[p]rvní díl kupónu musí být nalepen přímo na vnitřní straně čírého skla předního okna motorového vozidla nebo prvního motorového vozidla v jízdní soupravě na pravém dolním okraji tak, aby výhled řidiče z vozidla byl co nejméně omezen a kupón byl dobře viditelný z vnější strany vozidla.“* Citovaná vyhláška je přitom prováděcím předpisem k zákonu o pozemních komunikacích, takže je zcela v souladu se zákonným zmocněním, pokud upřesňuje konkrétní umístění kupónu na viditelném místě ve vozidle.

[17] Stěžovatelka tedy měla jasně stanovenou právní povinnost mít kupón nalepen na předním skle svého vozidla a pokud nyní komplikovaně dovozuje, že jej měla umístěn na zadním skle, pak jde o tvrzení z její strany ničím neprokázané a zcela rozporné se zjištěným stavem věci a s postupem celníků, o němž na základě fotodokumentace a protokolu není pochyb. Fotodokumentace založená ve správním spise sice skutečně nevypovídá o tom, na kterém úseku dálnice byla stěžovatelka zastavena, vypovídá však dostatečně o tom, že nesplnila svou zákonnou povinnost uhradit časový poplatek a přilepit určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle, konkrétně na jeho předním skle. Pokud z právní úpravy jasně vyplývá, že má být kupón zaplacen a umístěn pro účely kontroly v konkrétní části vozidla, a pokud je přesvědčivě zdokumentováno, že v této části vozidla umístěn nebyl, je marné stavět svou obhajobu na tom, že byl ve skutečnosti umístěn někde jinde, způsobem rozporným s právní úpravou. Pokud by se provozovatel vozidla rozhodl uhradit časový poplatek, ovšem znemožnit prokázání jeho zaplacení tím, že umístí kupón na jiné místo, než kde umístěn být má, musí být připraven nést z toho plynoucí následky.

[18] Ve stěžovatelčině případě přitom z fotodokumentace sice vyplývá pouze to, že neměla kupón umístěný na předním skle, z druhého klíčového důkazu, totiž z protokolu o důvodném podezření z porušení právních předpisů zjištěném provedenou kontrolou, který byl se stěžovatelkou sepsán přímo na místě, jasně plyne, že ho neměla umístěn ani na jiném viditelném místě. Navíc, pokud by stěžovatelka měla kupón umístěný na zadním skle, jistě

by to celníkům sdělila při kontrole, namísto aby podepsala protokol, podle nějž časový poplatek vůbec nezaplatila. Její pozdější obrana tímto směrem je nedůvěryhodná.

[19] Stěžovatelka nemá pravdu, že by z protokolu nebylo zjevné, kde byl pořízen, neboť je v něm jasně napsáno na předem vyhrazeném místě, že ke kontrole došlo na 71. kilometru dálnice D3 ve směru na Prahu. Není třeba, aby tato skutečnost byla dále potvrzována „krajinnými markantami“ a kilometrovníkem, jichž se stěžovatelka dovolává, neboť pak by byla kontrola dodržování dopravních předpisů umožněna jen u kilometrovníků a u orientačních bodů zachytitelných na fotografii. Z protokolu dále jasně plyne, že v daném úseku řídila vozidlo, aniž by byl za vozidlo uhrazen časový poplatek, neboť právě tato varianta v něm byla zaškrtnuta.

[20] Nejvyšší správní soud odmítá stěžovatelčiny úvahy o tom, že podpisem protokolu nevyjádřila souhlas s údaji v protokolu. Podpisem protokolu o průběhu kontroly dodržování pravidel silničního provozu řidič vyjadřuje nejen jeho převzetí, ale i seznámení s jeho obsahem, tedy s tím, jak jsou skutečnosti v protokolu popsány. Smyslem předtištěného „Protokolu o důvodném podezření z porušení právních předpisů zjištěném provedenou kontrolou“ je totiž rychle zaznamenat skutkový stav, na němž se shodne jak kontrolující státní orgán, tak řidič, který může následně obvykle pokračovat v jízdě. Časově náročnější právní kvalifikace tohoto skutkového stavu je ponechána do následného správního řízení. Pokud řidič s obsahem protokolu nesouhlasí, může odmítnout podpis, popřípadě uvést své výhrady, byť za cenu dalšího zdržení. Jeho podpis je však třeba chápat jako souhlas se skutkovým stavem v protokolu uvedeným. Stěžovatelčina tvrzení vyjádřená následně v řízení před správními soudy, že „měla z celníků na zcela opuštěném místě na silniční komunikaci strach“ a že jednala ve stresu, jsou pouze právně irelevantní subjektivní pocity, ostatně je otázka, zda má stěžovatelka pod tímto „zcela opuštěným místem“ opravdu na mysli dálnici, kde měla být v dopoledních hodinách se svým spolujezdcem. Zejména pak tato tvrzení nemění nic na tom, že svým podpisem osvědčila výše uvedený skutkový stav.

[21] Stěžovatelka zpochybňuje, zda vůbec mohl být protokol o důvodném podezření z porušení právních předpisů použit jako důkaz v řízení před celním úřadem. K tomu je třeba připomenout, že tyto protokoly jsou standardně používány jako důkazy při správním trestání (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 5 As 32/2009 - 77, či jeho rozsudek ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 As 135/2013 - 35) a důvody, pro které je stěžovatelka odmítá takto akceptovat, nemají žádnou oporu v právním řádu. Není zjevné, proč by celníci nemohli vystupovat za správní orgán, ani proč by procesní použitelnost protokolu mělo vylučovat to, že jej celý nese-psala vlastní rukou, nýbrž jen vlastnoručně podepsala.

[22] Není ani zjevné, z čeho stěžovatelka dovozovala, že je třeba tento protokol o důvodném podezření z porušení právních předpisů pokládat za úřední záznam. Protokol o důvodném podezření z porušení právních předpisů byl sepsán za přítomnosti stěžovatelky a byl jí bez výhrad podepsán poté, co byla seznámena s jeho obsahem. Byl přitom sepsán o úkonu souvisejícím s řízením v dané věci a obsahoval „místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vylíčení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo

pokračování

oprávněné úřední osoby, která úkony provedla.“ Jinak řečeno, splňoval všechny požadavky, které na protokol (byť pro účely samotného správního řízení, které zde v době jeho sepsání ještě nebylo zahájeno) klade § 18 odst. 2 správního řádu. Krom toho byl nadepsán jako „Protokol“. Takový záznam o skutkových okolnostech přestupku je přitom přípustným důkazem, jak plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 61), aprobované následně i Ústavním soudem (viz usnesení ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14). Stěžovatelčino tvrzení, že pro ni bylo překvapivé, že krajský soud klasifikoval jako protokol dokument, který byl nadepsaný slovem „Protokol“ a splňoval všechny znaky protokolu podle správního řádu, je tedy neudržitelné a samo o sobě překvapivé.

[23] I tento protokol byl tedy plně použitelným důkazem. Skutkový stav byl celním úřadem za pomoci protokolu a fotografií zjištěn prokazatelně a dostatečně. Za této situace už by byl skutečně zbytečný výslech stěžovatelčina spolujezdce před krajským soudem. Ať už měl být tímto spolujezdcem kdokoli, proti přesvědčivě fotograficky zdokumentované skutečnosti, že stěžovatelka neměla kupón vylepený na předním skle vozidla, a proti protokolem prokázané skutečnosti, že jej neměla vůbec, by jeho výslech mohl postavit již jen jeho subjektivní tvrzení s odstupem řady měsíců.

[24] Nejvyšší správní soud zamítl i stěžovatelčinu poslední námitku. Podle této námítky krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda výrok, případně odůvodnění odsuzujícího rozhodnutí musí uvádět ustanovení, podle kterého je příslušná část pozemní komunikace zpoplatněna. Tato námitka ovšem byla uplatněna až v ústním jednání před krajským soudem, po uplynutí lhůty pro rozšiřování žalobních bodů podle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. Důvody, pro které stěžovatelka uplatnila tuto žalobní námitku opožděně, jsou přitom pro posouzení její přípustnosti irelevantní. Stěžovatelčina formulace právní otázky v kasační stížnosti, *„zda je povinností soudu takové rozhodnutí správního orgánu zrušit, i když byla tato námitka uplatněna po uplynutí procesní lhůty a na začátku soudního jednání“*, je jen marným pokusem obejít ustanovení s. ř. s. jasně stanovící časové lhůty, v nichž je možno rozšířit žalobu o nové žalobní body, a proměnit opožděný žalobní bod ve včasný bod kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto pouze konstatuje, že krajský soud postupoval zcela správně, když se touto opožděnou námitkou odmítl zabývat.

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Ostatně žádné náklady ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu